



Sbírka soudních rozhodnutí

Věc C-260/22

Seven.One Entertainment Group GmbH

v.

Corint Media GmbH

(žádost o rozhodnutí o předběžné otázce, kterou podal Landgericht Erfurt)

Rozsudek Soudního dvora (prvního senátu) ze dne 23. listopadu 2023

„Řízení o předběžné otázce – Harmonizace určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti – Směrnice 2001/29/ES – Článek 2 písm. e) – Vysílací organizace – Právo na rozmnožování záznamů vysílání – Článek 5 odst. 2 písm. b) – Výjimka pro soukromé rozmnožování – Spravedlivá odměna – Újma způsobená vysílacím organizacím – Rovné zacházení – Vnitrostátní právní úprava, která vylučuje vysílací organizace z nároku na spravedlivou odměnu“

1. *Sbližování právních předpisů – Autorské právo a práva s ním související – Směrnice 2001/29 – Harmonizace určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti – Právo na rozmnožování – Výjimka pro soukromé rozmnožování – Spravedlivá odměna – Vysílací organizace – Zahrnutí [Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29, čl. 2 písm. e) a čl. 5 odst. 2 písm. b)]*

(viz body 23–34)

2. *Sbližování právních předpisů – Autorské právo a práva s ním související – Směrnice 2001/29 – Harmonizace určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti – Právo na rozmnožování – Výjimka pro soukromé rozmnožování – Spravedlivá odměna – Možnost členských států stanovit zproštění povinnosti platit za rozmnožování, které způsobuje vysílacím organizacím pouze minimální újmu – Pravomoc členských států stanovit hranici újmy – Meze – Dodržení zásady rovného zacházení – Ověření, které přísluší vnitrostátnímu soudu [Listina základních práv Evropské unie, článek 20; směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29, bod 35 odůvodnění a čl. 2 písm. d) a e) a čl. 5 odst. 2 písm. b)]*

(viz body 38–50, 53 a výrok)

Shrnutí

Společnost Corint Media je organizací kolektivní správy, která spravuje autorská práva a práva s nimi související soukromých provozovatelů televizního a rozhlasového vysílání zejména na německém trhu. Společnost Corint Media odvádí vysílacím organizacím příjmy z poplatku z prázdných nosičů a uzavřela smlouvu o výlučné správě autorských práv se společností Seven.One, vysílací organizací, která na německém území vyrábí a šíří soukromý televizní program financovaný prostřednictvím reklamy.

Společnost Seven.One tak společnost Corint Media požádala o zaplacení odměny z titulu tohoto poplatku. Společnost Corint Media však této žádosti nemohla vyhovět, jelikož vnitrostátní právní úprava¹ vylučuje vysílací organizace z nároku na spravedlivou odměnu.

Landgericht Erfurt (zemský soud v Erfurtu, Německo), na který se obrátila společnost Seven.One, se dotázal Soudního dvora, zda vysílací organizace, jejichž záznamy vysílání jsou rozmnožovány fyzickými osobami pro soukromé užití a pro účely, které nejsou komerční, mohou být vyloučeny z nároku na spravedlivou odměnu stanoveného v čl. 5 odst. 2 písm. b) směrnice 2001/29².

Předkládající soud poznamenal, že toto ustanovení nestanoví omezení spravedlivé odměny v neprospěch některých nositelů práv. Uvedený soud měl tudíž pochybnosti o slučitelnosti vnitrostátní právní úpravy se směrnicí 2001/29 a se zásadou rovného zacházení zakotvenou v článku 20 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“).

Soudní dvůr se v tomto rozsudku zabýval otázkou, zda členský stát, který uplatnil výjimku pro soukromé užití z výlučného práva na rozmnožování, uvedenou v čl. 5 odst. 2 písm. b) směrnice 2001/29, je oprávněn vyloučit celou kategorii vysílacích organizací z nároku na spravedlivou odměnu stanovenou v témže článku.

Závěry Soudního dvora

V první řadě měl Soudní dvůr za to, že podle čl. 5 odst. 2 písm. b) směrnice 2001/29 členské státy mohou stanovit výjimky nebo omezení výlučného práva na rozmnožování u jakýchkoliv rozmnoženin na jakémkoliv nosiči vytvořených fyzickou osobou pro soukromé užití a pro účely, které nejsou přímo ani nepřímo komerční, a to za podmínky, že nositelé tohoto výlučného práva získají spravedlivou odměnu. Dále z čl. 2 písm. e) této směrnice výslovně vyplývá, že vysílací organizace mají, podobně jako jiní nositelé práv, uvedení v jiných bodech tohoto článku, výlučné právo „udělit svolení nebo zakázat přímé nebo nepřímé, dočasné nebo trvalé rozmnožování jakýmkoliv prostředky a v jakékoliv formě, vcelku nebo po částech“ v případě záznamu jejich vysílání, ať již po drátě nebo bezdrátově, včetně vysílání pomocí kabelu nebo družice.

V důsledku toho musí být vysílacím organizacím³ v členských státech, které zavedly výjimku pro soukromé rozmnožování, v zásadě přiznáno právo na spravedlivou odměnu, podobně jako jiným nositelům práv.

¹ – Ustanovení § 87 odst. 4 Gesetz über Urheberrecht und verwandte Schutzrechte Urheberrechtsgesetz (zákon o autorském právu a právech s ním souvisejících) ze dne 9. září 1965 (BGBl. 1965 I, s. 1273).

² – Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti (Úř. věst. 2001, L 167, s. 10; Zvl. vyd. 17/01, s. 230).

³ – Vysílací organizace jsou uvedeny v čl. 2 písm. e) směrnice 2001/29.

Tento výklad vyplývá nejen ze znění čl. 2 písm. e) ve spojení s čl. 5 odst. 2 písm. b) směrnice 2001/29, ale i z kontextu, do něhož jsou tato ustanovení zasazena, z cílů, které sledují, a z historie vzniku této směrnice.

V druhé řadě Soudní dvůr zaprvé konstatoval, že okolnost, že některé vysílací organizace, jež jsou rovněž filmovými producenty, získávají spravedlivou odměnu již z tohoto titulu, je irelevantní. Předmět výlučného práva na rozmnožování, které mají tito různí nositelé práv, není totiž totožný. Konkrétně výrobci prvotních záznamů filmů⁴ mají výlučné právo udělit svolení k rozmnožování originálu a rozmnoženin jejich filmů a jejich organizační a hospodářský výkon je chráněn. Naproti tomu vysílací organizace mají výlučné právo na rozmnožování záznamů vysílání, které vysílají a požívají ochrany svého technického výkonu, který je realizován vysíláním. Z toho vyplývá, že ani újma způsobená těmto nositelům práv soukromým rozmnožováním se neshoduje. Dále postavení vysílacích organizací jako filmového producenta se může měnit v závislosti na tom, zda samy vyrábějí své vysílání s vlastním vybavením a personálními zdroji, vysílají vysílání vyrobená na objednávku smluvními partnery, nebo zda vysílají na základě licence vysílání vyrobené třetími osobami.

Zadruhé Soudní dvůr uvedl, že systém, na kterém je spravedlivá odměna založena, a výše této odměny musí souviset s újmou způsobenou nositelům práv soukromým rozmnožováním a respektovat zásadu rovného zacházení, jak je zakotvena v článku 20 Listiny. V tomto ohledu Soudní dvůr upřesnil, že neexistence nebo „minimální“ úroveň újmy způsobené vysílacím organizacím soukromým rozmnožováním záznamů jejich vysílání představuje objektivní a důvodné kritérium, které nepřekračuje meze toho, co je nezbytné k zachování spravedlivé rovnováhy mezi nositeli práv a uživateli předmětů ochrany. Nicméně je na vnitrostátním soudu, aby se ve světle objektivních kritérií ujistil, že vysílacím organizacím, na rozdíl od ostatních kategorií nositelů práv, vznikne z důvodu rozmnožování záznamů jejich vysílání, ke kterému neudělily svolení, pouze újma, kterou lze kvalifikovat jako „minimální“. Dále musí ověřit ve světle objektivních kritérií, zda se v rámci vysílacích organizací všechny tyto organizace nacházejí ve srovnatelných situacích, zejména s ohledem na újmu, která jim vznikla, což by odůvodnilo vyloučení všech těchto organizací z nároku na spravedlivou odměnu.

⁴ – Článek 2 písm. d) směrnice 2001/29.